

Ayının Dostluk Bankı



Ebru Mina TOMURCUK

Ayının Dostluk Bankı

Ebru Mina TOMURCUK



Bernard adlı ayı, ormanın kenarındaki sıcak bir mağarada yaşıyordu. Sıcak kahverengi tüyleri, yumuşak bir burnu ve sevgi dolu yuvarlak gözleri vardı. Her gün büyükannesinin ördüğü kırmızı yün atkıyı takardı. Bernard, büyük ve yumuşacık patileriyle bir şeyler yapmayı çok sevdi. Ormandaki birçok hayvanın yalnız göründüğünü fark etti.



Bernard, tek başına fındık yiyen bir sincap gördü. Bir eğrelti otunun altında yapayalnız oturan bir fare gördü. Kimseyle hiç konuşmayan bir köstebek gördü. Ayının içi sızladı. Yardım etmek istiyordu ama nasıl yapacağını bilmiyordu. Bir kütüğün üstüne oturup düşündü de düşündü; atkısı esintide dalgalandı.



Bir sabah Bernard'ın aklına bir fikir geldi. Pürüzsüz tahta kalaslar, bir çekiç ve parlak çiviler topladı. Ormanın açıklığında kır çiçeklerinin büyüdüğü güneşli bir yer seçti. Bütün gün çalıştı; zımparaladı, çekiçledi ve mırıldandı. Gün batımına doğru açıklıkta güzel bir ahşap bank duruyordu. Bernard gülümsedi ve banka 'Dostluk Bankı' yazan küçük bir tabela bağladı.



Ertesi gün Bernard izlemek için bir çalının arkasına saklandı. Bekledi de bekledi. Bir sincap durmadan yanından geçti. Bir fare başını uzattı ama hemen kaçtı. Bank boş kaldı. Bernard iç çekti. Belki hayvanlar anlamamıştı. Belki de çok utangaçlardı. Sabırlı olmaya ve biraz daha beklemeye karar verdi.



Günler geçti ve bank boş kaldı. Bernard fikrinin aptalca olup olmadığını merak etmeye başladı. Kendisi banka oturdu ve biraz yalnız hissetti. Tam o sırada Pip adında küçük bir tavşan açıklığa zıplayarak geldi. Pip'in yumuşak gri tüyleri, içi pembe uzun kulakları ve ona bol gelen açık mavi bir hırkası vardı. Pip banka baktı ama oturmadı.



Pip çok utangaçtı. Arkadaş edinmek istiyordu ama nasıl yapacağını bilmiyordu. Açıklığın kenarında durup burnunu oynattı. Bernard çalının arkasından nefesini tutarak izledi. Sonra bir ziyaretçi geldi. Bu, ormanın ötesinden gelen bir gezgin olan kirpi Hazel'di. Pirinç tokalı yeşil bir çantası ve rulo yapılmış bir haritası vardı. Dikenleri güneş ışığında parlıyordu ve neşeli bir gülümsemeyle gülümsüyordu.



Hazel bankı gördü ve tabelayı okudu. 'Bir dostluk bankı! Ne güzel bir fikir,' dedi. Oturdu ve çantasından minik bir meşe palamudu atıştırmalığı çıkardı. Pip onu bir eğrelti otunun arkasından izledi. Hazel onu fark etti ve el salladı. 'Merhaba! Benimle oturmak ister misin?' diye nazikçe sordu. Pip tereddüt etti, sonra yavaşça yaklaştı.



Pip banka oturdu ve aralarında biraz boşluk bıraktı. Kalbi hızlı atıyordu. Hazel ona bir meşe palamudu uzattı. 'Ben buralarda yaşıyorum,' dedi. 'Sen bu ormanda mı yaşıyorsun?' Pip başını salladı. 'Evet,' diye fısıldadı. 'Ben Pip.' Konuşmaya başladılar. Hazel gezilerini anlattı, Pip de iri kehribar gözleriyle dinledi. Hatta biraz güldü.



Bernard saklandığı yerden izledi ve kocaman bir ayı gülümsemesiyle gülümsedi. İki hayvan konuştu da konuştu. Kısa süre sonra bir sincap, neşeli seslere merak ederek yaklaştı. Sonra bir fare de onlara katıldı. Bank kalabalıklaşıyordu! Bernard ortaya çıktı ve 'Merhaba arkadaşlar! Görüyorum ki bankımı bulmuşsunuz,' dedi. Pip ve Hazel ona gülümsedi. 'Harika bir bank,' dedi Hazel.



Haber ormana yayıldı. Ertesi gün daha çok hayvan dostluk bankına geldi. Bir tilki ve bir porsuk yan yana oturup hikâyeler paylaştı. Bir tavşan ailesi yakınlarda kovalamaca oynadı. Kuşlar yukarıdaki dallarda cıvıladı. Açıklık kahkahalar ve sohbetlerle doldu. Bernard'ın içi ısındı. Küçük fikri büyüyerek bir şey dönüşüyordu.



Pip artık utangaç değildi. Hazel ve diğerleriyle arkadaş olmuştı. Hatta Bernard'a bankı parlak, neşeli bir sarıya boyamasında yardım etti. 'Eskiden kimseyle konuşmaya korkardım,' dedi Pip Hazel'a. 'Ama senin iyiliğin beni cesur yaptı.' Hazel gülümsedi. 'Senin cesaretin de beni hoş karşılanmış hissettirdi,' dedi. İkisi de yeni bir kol dayama yerini zımparalamakla meşgul olan Bernard'a baktı.



Bernard bankın sadece bir tahta parçası olmadığını anladı. Orası iyiliğin büyüyebileceği bir yerdi. Yanına, hayvanların atıştırma paylaşılabileceği küçük bir masa ekledi. Bankın akşam karanlığında bile kullanılabilmesi için küçük bir fener astı. Dostluk bankı ormanın kalbi oldu. Herkes oraya ait olduğunu hissetti.



Bir akşam bütün hayvanlar bankın yanında piknik için toplandı. Sincap meyveler getirdi, fare tohumlar getirdi ve Hazel meşe palamudu atıştırmalıklarını paylaştı. Pip mavi hırkasını giydi ve herkese gülümsedi. Bernard ortada oturdu, kırmızı atkısı sıkıca sarılıydı. 'Bu, yaptığım en güzel bank,' dedi. 'Ve bunların hepsi sizin sayenizde.'



Hayvanlar sevinle bağırdı. İyiliğı için Bernard'a teşekkür ettiler. 'Bize buluşacak bir yer yaptın,' dedi Pip. 'Birbirimizi bulmamıza yardım ettin,' dedi Hazel. Bernard'ın yuvarlak gözleri parladı. 'Ben sadece bankı yaptım,' dedi. 'Dostluğu siz getirdiniz.' Ve hepsi bunun doğru olduğunu biliyordu. Küçük bir jest büyük bir aidiyet yaratmıştı.



O günden sonra dostluk bankı hep kalabalıktı. Hayvanlar sohbet etmeye, oynamaya ya da sadece sessizce birlikte oturmaya geliyordu. Bernard da sık sık onlara katılıyor, kocaman patileri bir fincan çayın etrafında kenetleniyordu. Birine kendini hoş karşılanmış hissettirmek için fazla bir şey gerekmediğini öğrendi. Nazik bir söz, dinleyen bir kulak ya da sadece paylaşılacak bir bank her şeyi değiştirebilirdi.



Ve böylece orman daha mutlu bir yer oldu. Bank, herkesin bir arkadaşına ihtiyacı olduğunu hatırlatan bir simge olarak durdu. Bernard hâlâ kırmızı atkısını takıyor ve büyük, yumuşacık patileriyle bir şeyler yapıyordu. Ama artık her zaman yanında arkadaşları vardı. Dostluk bankı onlara küçük jestlerin aidiyet yaratabileceğini öğretti. Ve bu, paylaşmaya değer bir derstir.